

VERGEEF ME

J.D. Barker bij Boekerij:

Horen, zien, zwijgen

Het vijfde meisje

Vergeef me

Vergeef me

De beller op lijn vier

Augustus

Met James Patterson:

De kustmoorden

Oorverdovend

J.D. Barker

VERGEEF ME

Eerste druk 2020
Negende druk 2022

ISBN 978-90-225-9659-3
ISBN 978-94-023-1471-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6238-5 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Sixth Wicked Child*
Vertaling: Ralph van der Aa
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 by Jonathan Dylan Barker. All right reserved
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor waarheid

*Welcome to the final show.
Hope you're wearing your best clothes.*

– Harry Styles, 'Sign of the Times'

*Daddy what else did you leave for me?
Daddy, what'd'ja leave behind for me?*

– Pink Floyd, 'Another Brick in the Wall'

1

Tray

Dag 5 • 05.19 uur

‘Hé droplul, dacht je dat dit een hotel was?’

De stem was nors en rauw. Gezien het tijdstip moest het een agent zijn, een beveiliging of misschien gewoon een boze huiseigenaar. Wie het ook was, Tracy Stouffer bleef roerloos liggen onder de bedompte deken. Soms gaan ze weg als je je niet beweegt. Soms krijgen ze er genoeg van.

De laars kwam opnieuw, snel en hard. Recht in haar maag.

Tray zou het liefst willen schreeuwen, het been willen vastgrijpen en terugvechten. Maar dat deed ze niet. Ze bleef zonder een beweging liggen.

‘Godverdomme, ik praat tegen je!’

Nog een trap, harder dan de vorige, deze keer in haar ribben.

Tray kreunde, ze kon het niet helpen. Ze trok de deken strakker om zich heen.

‘Weet je wel wat jij en je vrienden met de verkoopwaarde doen wanneer jullie hier gaan liggen pitten? Jullie jagen de kinderen de stuipen op het lijf. De bejaarden durven het gebouw niet meer uit. Ze zouden niet over een stuk stront als jij heen moeten hoeven stappen om naar de winkel te kunnen.’

Een huiseigenaar dus.

Tray had het allemaal al eerder gehoord.

‘Weet je wat ik doe om vijf uur ’s ochtends terwijl jij lekker voor onze deur ligt te maffen? Ik heb er net een dienst van tien uur bij Delphine’s Bakery op zitten. Gisterennacht heb ik twaalf uur moeten werken in die kutkeuken daar. Over tien uur moet ik er weer heen. Ik doe dat om hier de huur te betalen. Ik doe het om een bijdrage te leveren. Mij zul je nooit op straat zien liggen zoals jullie luie donders. Zoek godverdomme werk! Maak iets van je leven!’

Voor een veertienjarige was er geen werk. In elk geval niets legaals. Niet zonder iets van ouderlijke toestemming, en die zou ze nooit krijgen.

Tray zette zich schrap voor de volgende trap, maar in plaats daarvan trok de man de deken van haar af en gooide die opzij. Hij landde in de drabbige plas half gesmolten sneeuw onderaan de trap.

Tray huiverde en rolde zich op, klaar voor een nieuwe uithaal.

‘Hé, je bent een meisje. Je bent nog maar een kind,’ zei de man, en de boosheid verdween uit zijn stem. ‘Het spijt me heel erg. Hoe heet je?’

‘Tracy,’ zei ze. ‘De meeste mensen noemen me Tray.’ Ze had al spijt van haar woorden voor ze ze had uitgesproken. Ze wist wat er ging gebeuren als ze iets tegen een van deze mensen zei. Ze kon beter haar mond houden en onzichtbaar blijven.

De man knielde neer, met een papieren zak in zijn linkerhand. Hij was niet oud, ergens midden in de twintig. Hij droeg een zware jas. Bruin haar stak onder een donkerblauwe bivakmuts uit en hij had bruine ogen. Wat er ook in die zak zat, het rook heerlijk.

Hij zag haar kijken. ‘Ik heet Emmitt, Tray. Heb je honger?’

Ze knikte, ook al wist ze dat ook dat een fout was. Maar ze had écht honger. Heel erg.

Hij stak zijn hand in de papieren zak en haalde er een knapperige snee brood uit. De damp kwam ervanaf en kringelde de ijskoude lucht in. Even vergat Tray de bijtende wind die vanaf het meer Chicago teisterde en elke keer wanneer hij aanwakkerde door de straat huilde.

Haar maag knorde zo hard dat ze het allebei hoorden.

Emmitt brak een stukje brood af en gaf dat aan haar. Ze verslond het in twee happen en nam nauwelijks de moeite om te kauwen. Het was misschien wel het lekkerste brood dat ze ooit had gegeten.

‘Wil je nog wat?’

Ze knikte, al wist ze dat ze dat niet moest doen.

Emmitt zuchtte. Hij stak zijn hand uit en streelde met de zijkant van zijn wijsvinger haar wang. Ging ermee omlaag naar haar nek en liet hem onder de rand van haar trui glijden. ‘Waarom kom je niet mee naar binnen? Daar kun je net zoveel brood krijgen als je wilt. Ik heb ook andere dingen te eten. Een warme douche. Een lekker bed. Ik zal...’

Tray ramde de man met beide armen tegen zijn schouders. Hij zat wankel op één knie en was er niet op voorbereid. Hij rolde naar achteren, de zak viel uit zijn handen en hij sloeg met zijn hoofd tegen de metalen trapleuning.

‘Kleine teef!’ schreeuwde hij.

Voordat hij overeind kon komen was Tray al gaan staan. Ze pakte de papieren zak en haar rugzak, stormde de vijf treden af, greep haar deken en rende Mercer Street door. Hij zou niet achter haar aan komen, dat deden ze zelden, maar soms...

‘Oprotten hier! Als ik je nog een keer in mijn vingers krijg, bel ik de politie!’

Toen Tray het waagde om even om te kijken, zag ze dat Emmitt overeind was gekrabbeld en de voordeur van het gebouw openduwde. Zelfs van die afstand beeldde ze zich in dat ze de warmte van de hal kon voelen.

Ze stopte pas met rennen toen ze bij de ingang van Rose Hill was. De begraafplaats was op dit tijdstip gesloten, maar even later had ze zich met haar tengere lijf tussen de gietijzeren hekspijlen door gewurmd en was ze aan de andere kant. Daar trok ze haar rugzak en haar deken naar zich toe.

Er was daklozenopvang in Chicago, maar ze wist dat alle locaties nu dicht waren. Ze sloten tussen zeven uur 's avonds en middernacht de deur en lieten na die tijd niemand meer binnen. Maar al was dat wel zo, het maakte niet uit. Ze zaten ongetwijfeld vol. Soms stond er aan het begin van de middag al een rij, en er was zelden genoeg plek. Trouwens, op straat voelde Tray zich veiliger. Je had overal ‘Emmitts’, vooral in de opvanghuizen, en er was maar één ding erger dan een Emmitt tegen het lijf te lopen op de trap voor een gebouw of in een steegje waar je beschermd werd tegen de wind, en dat was om er 's nachts met een in een daklozenopvang opgesloten te zitten. Soms met meer dan een. Emmitts zochten elkaar vaak op en joegen in roedels.

Tray was niet bang voor het kerkhof. Na twee jaar op straat te hebben geleefd, had ze op alle begraafplaatsen van de stad minstens één keer geslapen. Rose Hill was een van haar favoriete vanwege de vele mausoleums. In tegenstelling tot Oakwood of Graceland werden die op Rose Hill 's nachts niet afgesloten. Er waren weliswaar beveiligers, maar die zaten op een koude nacht als deze in hun kantoortje te kaarten of tv te kijken of zelfs te slapen. Tray had ze vaak genoeg door het raam gezien.

Ze strompelde door de verse sneeuw Tranquility Lane door. Over de sporen die ze achterliet maakte ze zich weinig zorgen, die zou de wind wel wegblazen. Er was echter geen reden om risico te nemen, dus toen ze op de top van de heuvel was, sloeg ze niet links af Bliss Road in maar stak ze Tranquility over en verdween ze in het kleine bos langs Bliss.

Er brandde nergens licht. Het was echter vollemaan, en toen Tray het

dunne laagje sneeuw op de bevroren vijver zag glinsteren in het maanlicht, kon ze het niet laten even te blijven kijken. Marmeren standbeelden stonden roerloos langs de rand van het water, met stenen bankjes ertussenin. Het was hier heerlijk rustig en stil.

Tray zag het meisje dat met haar rug naar haar toe bij de waterrand knielde eerst niet. Haar lange blonde haar viel over haar rug. Ze leek wel een van de standbeelden, zoals ze roerloos met haar gezicht naar de vijver zat. Haar huid was heel bleek, wit bijna, net zo kleurloos als haar witte jurk. Ze droeg geen schoenen aan haar blote voeten en had geen jas aan, alleen de witte jurk, die van zulk dun materiaal was gemaakt dat hij bijna doorzichtig was. Haar handen waren gevouwen voor haar borsten, alsof ze in gebed verzonken was, en ze hield haar hoofd een beetje opzij.

Sprakeloos kwam Tray dichterbij, dichtbij genoeg om zich te realiseren dat het dunne laagje sneeuw dat over al het andere lag ook dit meisje bedekte. En toen ze om haar heen liep, naar haar zijkant, drong het tot haar door dat het geen meisje was maar een vrouw. Haar witheid, die elke millimeter van haar lichaam bedekte, werd verbroken door een dun rood streepje dat van onder haar haar langs de zijkant van haar gezicht liep. Vanuit de zijkant van haar linkeroog liep een ander streepje, een stroom rode tranen, en er liep nog een derde uit een van haar mondhoeken, dat haar lippen felroze kleurde.

Er stond iets op haar voorhoofd geschreven.

Of wacht, niet geschreven.

Bij haar knieën stond een zilveren dienblad op de grond, van het soort dat je zou verwachten bij een chic etentje in een duur restaurant, zo'n plek waarvan Tray nu al wist, ook al was ze pas veertien, dat ze die haar hele leven alleen maar op tv of in de bioscoop zou zien.

Op dat dienblad stonden drie witte doosjes waar een zwart lint omheen was gestrikt.

Er leunde een kartonnen bordje tegen de borst van de vrouw dat wel iets weg had van de bordjes die Tray altijd in haar handen hield als ze om geld voor eten bedelde. Alleen had ze nooit deze drie specifieke woorden gebruikt. Op het bordje stond:

VERGEEF ME, VADER

Tray deed het enige wat ze kon doen. Ze vluchtte.

2

Poole

Dag 5 • 05.28 uur

Hallo Sam,

Je bent vast in de war.

Je hebt vast veel vragen.

Ik weet dat ik ze zelf wel had. Heb. Echt.

Vragen vormen de basis van kennis, van wat we leren, van wat we ontdekken en herontdekken. Een onderzoekende geest heeft geen buitenmuren. Een onderzoekende geest is een opslagplaats met onbeperkte ruimte, een geheugenpaleis met oneindig veel kamers en verdiepingen en prachtige dingen. Maar soms raakt een geest beschadigd, brokkelt er een muur af, moet het geheugenpaleis grondig gerenoveerd worden, verkeren kamers in erbarmelijke staat. Ik vrees dat jouw geest in die laatste categorie valt. De foto's waardoor je wordt omringd, de dagboeken die naast je liggen, zullen je leidraad vormen terwijl je dingen opdiept uit het puin, terwijl je renoveert.

Ik ben er voor jou, Sam.

Ik zal er voor je zijn zoals ik er altijd voor je ben geweest.

Ik heb je vergeven, Sam. Misschien doen anderen dat ook wel. Je bent die man niet meer. Je bent véél meer geworden.

– Anson

‘Wat is dit in godsnaam?’ gromde special agent Frank Poole terwijl hij de uitdraai naast zich neerlegde. Hij sloot zijn ogen en drukte zijn handpalmen tegen zijn slapen. Hij had vreselijke hoofdpijn. Tijdens de vlucht naar huis vanuit New Orleans had hij geprobeerd te slapen, maar dat was onmogelijk gebleken. De satelliettelefoon was onophoudelijk overgegaan. In het advocatenkantoor van Sarah Werner en het bovengelegen apparte-

ment krioelde het nog altijd van de FBI-agenten – nog maar negen uur geleden had Poole het lichaam van de advocate ontdekt, dat vanaf haar bank met doffe ogen naar hem omhoog staaarde, de rottende resten van haar avondeten over haar schoot verspreid en met een klein, zwart kogelgat midden in haar voorhoofd. De lijkschouwer had bevestigd dat ze al weken dood was, veel langer dan Poole in eerste instantie had gedacht. Ze werd geïdentificeerd als Sarah Werner, wat betekende dat de vrouw die de afgelopen dagen in het gezelschap van Sam Porter was gezien dat niet was. Ze was een bedriegster. Samen hadden ze een vrouwelijke gedetineerde uit de gevangenis van New Orleans helpen ontsnappen en haar het hele land door vervoerd, helemaal naar Chicago.

Tussen de gesprekken met het FBI-kantoor door was hij gebeld door Porters partner, Nash. Ze hadden Porter gevonden in het Guyon, een leegstaand hotel in Chicago. De vrouwelijke gevangene die hij had helpen ontsnappen was in het hotel doodgeschoten. Porter zat bijna catatonisch in een kamer op de derde verdieping, waar hij werd omringd door foto's van zichzelf met de beruchte seriemoordenaar Anson Bishop, de Moordenaar van het Vierde Aapje. Naast hem lagen een stapeltje zwart-witte schoolschriften en een laptop, met op het scherm Ansons boodschap.

Poole had begrepen dat Chicago Metro – de politie van Chicago – de laptop in verband had gebracht met een bizarre reeks moorden die de afgelopen dagen waren gepleegd. Meerdere meisjes waren verdronken en weer gereanimeerd, tot hun lichaam uiteindelijk was bezweken. Daarnaast waren er volwassenen op vele verschillende manieren vermoord, en al die moorden hielden verband met de medische verzorging van een man die Paul Upchurch heette en die momenteel geopereerd werd in het Stroger-ziekenhuis.

Als Poole niet met zijn satelliettelefoon aan het bellen was met de FBI in New Orleans of met rechercheur Nash, zat hij wel aan de lijn met rechercheur Clair Norton, die in het ziekenhuis was om de een of andere uitbraak de kop in te drukken – een uitbraak die was veroorzaakt door Bishop, Upchurch en mogelijk nog anderen.

De enige persoon die hem niet had gebeld was zijn directe leidinggevende, *special agent in charge* Hurless. Poole wist echter dat dat snel genoeg zou gebeuren en dat hij dan maar beter wat antwoorden kon hebben.

‘Laat mij met hem praten,’ zei rechercheur Nash ergens achter hem in de observatieruimte.

Poole bleef zijn hoofd met beide handen vasthouden. ‘Vergeet het maar.’

Aan de andere kant van de doorkijkspiegel zat Porter in elkaar gedoken in een metalen stoel, met zijn ellebogen op de bijpassende metalen tafel. Hij had geen handboeien om, wat Poole bij nader inzien toch niet zo'n goed idee vond.

'Met mij praat hij wel,' drong Nash aan.

Porter had tegen niemand iets gezegd. Hij had geen woord losgelaten.

'Nee.'

'Sam is een goeie kerel. Hij heeft hier niets mee te maken.'

'Hij zit er tot over zijn oren in.'

'Niet Sam.'

'De vrouw die hij heeft helpen ontsnappen is dood gevonden. Ze is doodgeschoten met het wapen dat hij op zak had. Zijn hand zat onder de kruitsporen. Hij heeft geen enkele poging gedaan om het wapen te verbergen of om te vluchten. Hij zat daar te wachten tot je hem kwam arresteren.'

'We weten niet of hij haar heeft gedood.'

'Hij ontkent het niet,' counterde Poole.

'Hij zou het alleen uit noodweer doen.'

Poole negeerde hem. 'Hij heeft Norton in het Stroger-ziekenhuis gebeld en informatie met haar gedeeld die hij alleen kon hebben als hij er direct bij betrokken was. Hij wist dat Upchurch een glioblastoom had. Hoe kende hij überhaupt Upchurch' naam? Hij wist het van allebei de meisjes. Dat zijn details waar hij onmogelijk van zou kunnen afweten als hij onschuldig was.'

'Je hebt Clair gehoord. Ze zei dat Bishop het hem had verteld.'

'Bishop had het hem verteld,' herhaalde Poole gefrustreerd. 'Bishop vertelde hem dat hij bij de twee vermiste meisjes het SARS-virus had ingespoten. Dat hij ze als een soort paard van Troje met Upchurch in dat huis heeft achtergelaten.'

Dat was iets anders wat Poole nog altijd probeerde te plaatsen. De vermiste Kati Quigley en Larissa Biel waren samen aangetroffen in het huis van Upchurch. Porter beweerde dat ze geïnjecteerd waren met de een of andere variant van het SARS-virus. Het hele ziekenhuis werd van de buitenwereld afgesloten terwijl hun bloed werd onderzocht om vast te stellen of de bewering waar was. In het gunstigste geval was het een soort slechte grap. In het slechtste geval...

'Bishop speelt met hem,' zei Nash. 'Zo gaat hij altijd te werk.'

'Hij heeft tegen Clair gezegd dat hij het verkloot heeft. En dat het hem speet. Iemand die onschuldig is zegt zulke dingen niet.'

‘Iemand die schuldig is, vlucht. Die blijft niet in een kamer zitten wachten tot de politie hem komt oppakken. Die wist zijn sporen uit en verdwijnt.’

Poole zei: ‘Hij heeft bewijs ontvreemd. Hij heeft bevelen genegeerd. Hij is opeens naar New Orleans gegaan, heeft een vrouw uit de gevangenis laten ontsnappen en een lijk achtergelaten. En hier nog een. Dit is precies de reden waarom je niet met hem kunt praten: je staat te dicht bij hem om het te kunnen zien. Vergeet dat hij je partner en je vriend is. Kijk naar het bewijs, zie hem als een mogelijke dader. Als je dat niet kunt, kun je niet objectief zijn. En als je niet objectief bent, maak je deel uit van het probleem.’

Poole pakte de uitdraai en las de tekst weer. ‘Waar is die laptop nu?’

‘Op onze IT-afdeling, boven.’

‘Bel ze om te zeggen dat ze hem moeten verzegelen. Jouw mensen mogen hem met geen vinger meer aanraken. Je hele team is bezoedeld. Het FBI-lab zal hem uit elkaar halen en de data analyseren,’ zei Poole. ‘En hoe zit het met de foto’s en schriften die je bij hem in de kamer hebt gevonden?’

Nash zei niets.

‘Laat het me niet nog een keer vragen.’

‘De foto’s liggen nog in kamer 405 van het Guyon-hotel. Ik heb de kamer laten fotograferen en laten afzetten. De verdieping wordt bewaakt door een agent van Metro en er staan er ook twee bij de ingang van het gebouw,’ zei Nash. ‘Ik heb de schriften hiernaartoe meegenomen en zelf als bewijs opgeslagen.’

‘Jouw mensen blijven vanaf nu overal van af.’

Nash antwoordde niet.

Poole stond op. Die beweging veroorzaakte een bonzende hoofdpijn, alsof er een bowlingbal van de ene kant van zijn schedel naar de andere rolde en tegen de wanden sloeg. Hij wreef weer over zijn slapen. ‘Luister, ik bewijs je een dienst. Wat er ook met Sam aan de hand is, als dit tot een rechtszaak komt, moeten jij en je team op afstand blijven. Een béétje advocaat laat geen spaan heel van de zaak als jullie dat niet doen. Die begint bij Sam, en dan ben jij aan de beurt, en dan Clair, Klozowski en alles waar jullie maar aan gewerkt hebben. Vanaf nu zijn jullie alleen nog maar toeschouwers. Al het andere is professionele zelfmoord.’

‘Ik laat mijn vrienden niet vallen.’

‘Nee, maar soms gebeurt het andersom wél.’

Poole trok de deur van de verhoorkamer open en stapte naar binnen. De metaalachtige klik die klonk toen de deur dichtging was een van de hardste geluiden die hij ooit had gehoord.

3

Clair

Dag 5 • 05.36 uur

Clair niesde.

‘Godver,’ mompelde Klozowski, die naar haar keek vanaf de andere kant van hun tijdelijke kantoor, een voormalige behandelkamer in het John H. Stroger, Jr.-ziekenhuis.

‘De juiste reactie is “gezondheid”,’ zei Clair voordat ze haar neus snoot.

‘Mijn huid voelt klam aan. Ik heb een droge keel en mijn hele lichaam doet pijn,’ zei Klozowski. ‘Weet je wat we kunnen verwachten? Het volgende symptoom is diarree. Er is niks ergers dan aan de dunne te zitten terwijl je niet lekker thuis bent. Daarna smelten al onze inwendige organen tot een soort moes, en onze ogen ook. We gaan de pijp uit als een plas van uitwerpselen. Dat is niet hoe ik verwacht had te sterven. Toen ik bij de politie ging, dacht ik dat ik zou omkomen bij een roemvol vuurgevecht, of een inval, of een arrestatie met een speciale eenheid. Niet zo.’

‘Roemvol is geen woord,’ zei Clair. ‘En je werkt op de IT. Zulke dingen doen jullie nerds helemaal niet. Jij gaat nog eerder dood doordat je je aan papier snijdt of door een computervirus.’ Ze verfrommelde haar zakdoekje tot een prop en gooide die in de prullenbak onder de tafel, waar Upchurch’ medische dossiers nog op lagen. ‘Je hebt de symptomen ook niet goed op een rijtje. Jij denkt aan ebola. Van SARS smelten je organen niet.’

‘Nou, joepie.’

Clair gaf een knikje naar Klozowski’s laptop. ‘Heb je een totaal voor me?’

‘Dat wil je niet weten.’

‘Het moet.’

‘Drieëntwintig,’ zei hij.

Clair monterde op. ‘Dat is minder dan ik had gedacht. Dit had allemaal veel erger kunnen zijn.’

Klozowski zwaaide met zijn wijsvinger. ‘We hebben drieëntwintig potentiële slachtoffers geïdentificeerd aan de hand van Upchurch’ dossier en die naar dit ziekenhuis laten komen, samen met hun gezinsleden. Als je partners en kinderen meetelt, kom je op een totaal van zevenentachtig.’

‘O shit,’ zei Clair.

Zodra ze zich hadden gerealiseerd dat Upchurch en zijn handlanger de mensen ombrachten die verantwoordelijk waren voor de in zijn ogen mislukte medische behandeling, had Clair die allemaal verzameld en naar het ziekenhuis gebracht, vanuit de gedachte dat dat de enige plek was waar ze zo’n grote groep veilig konden onderbrengen. Upchurch en zijn handlanger hadden daar op gerekend en hadden Upchurch’ laatste twee slachtoffers – Larissa Biel en Kati Quigley – geïnfecteerd met een besmettelijke ziekteverwekker, in de wetenschap dat de meisjes hiernaartoe zouden worden gebracht omdat dit ziekenhuis het dichtstbij was.

Binnen enkele uren hadden ze niet alleen de rest van de mensen die Upchurch dood wilde hebben aan het virus blootgesteld, maar iedereen in het ziekenhuis. Waaronder dus Clair Norton en Edwin Klozowski.

Porter had haar gebeld om dat te vertellen, maar ook om te zeggen dat het om SARS ging en dat Upchurch’ handlanger Anson Bishop was. Onmiddellijk werd het hele ziekenhuis hermetisch afgesloten. In overeenstemming met het protocol werd het Centrum voor Infectiebestrijding, het CIB, gewaarschuwd, dat een team stuurde vanaf de quarantainelocatie op Chicago O’Hare Airport. Dat arriveerde na zevenentwintig minuten. Kloz had het getimed. Tijdens het wachten nam hij vier keer zijn eigen temperatuur op.

Clair was nog altijd aan het nadenken over haar gesprek met Porter.

De man die haar had gebeld, klonk niet zoals de man die ze kende.

Hij klonk verslagen, gebroken.

Sam wist dingen die hij niet zou moeten weten.

Toen Nash met een SWAT-team Upchurch’ huis binnenviel, vonden ze Upchurch boven in een meisjesslaapkamer. Er was echter geen meisje te bekennen, alleen een paspop met meisjeskleding aan, die werd omringd door knuffeldieren en tekeningen. Het ‘meisje’ bleek een personage uit een of ander geflopt stripboek te zijn dat Upchurch had gemaakt. Hij had zich zonder verzet overgegeven. In de kelder vonden ze Larissa Biel, gedrogeerd en buiten bewustzijn. Later kwamen ze erachter dat ze glas had in-

geslikt. Eerst dachten ze dat Upchurch haar daartoe had gedwongen, maar ze bleek dat zelf te hebben gedaan zodat hij haar niet kon gebruiken zoals de anderen. In een schriftelijke verklaring legde ze uit dat Upchurch meisjes had laten verdrinken om ze vervolgens weer tot leven te wekken, als onderdeel van een verknipte poging om erachter te komen of er leven na de dood bestond. Nadat ze het glas had doorgeslikt, was ze beschadigd en niet langer geschikt als proefpersoon.

Clair kon zich niet voorstellen dat zij zo'n besluit zou kunnen nemen. De kracht waar Larissa Biel blijk van had gegeven door haar lot niet te laten bepalen door zo'n gestoorde, maar het in eigen handen te nemen, was ongelooflijk. Biel kwam momenteel bij van de operatie waarmee het glas was verwijderd en de schade aan haar keel, stembanden en maag was hersteld. De verwachting was dat de verwondingen die ze in het huis van Upchurch had opgelopen zouden genezen, maar ook zij begon symptomen te vertonen van het virus dat Anson Bishop in haar gehavende lichaam had geïnjecteerd. Het viel nog niet te zeggen of ze ook dáárvan zou genezen.

In de keuken van Upchurch' huis vonden ze het lichaam van Kati Quigley, dat bewusteloos op de tafel lag. Ze had een wit doosje met een zwart lint in haar hand, het handelsmerk van Anson Bishop. In dat doosje zat de sleutel van een locker die in dit ziekenhuis stond. In de betreffende locker vonden ze het medische dossier van Paul Upchurch en een appel met een injectiespuit erin. Volgens Porter zat er in die spuit een zuiver monster van de ziekteverwekker. Bishop had hem verteld dat hij de ziekteverwekker elders in de stad op grotere schaal zou verspreiden als Upchurch overleed.

Sneeuwwitje wist ook niet beter, had Porter gezegd.

Paul Upchurch, die op dat moment zelf geopereerd werd nadat hij in een politiecel in elkaar was gezakt, had een glioblastoom. Hersenkanker, vierde stadium. Vervolgens zei Porter tegen Clair dat ze ene dr. Ryan Beyer moest opsporen, een neurochirurg in het Johns Hopkins. Zij had Klozowski met die taak opgezeteld, en hij had hem binnen tien minuten gevonden. Toen belde Clair Frank Poole van de FBI, die ervoor zorgde dat dokter Beyer met een toestel van de FBI van Baltimore naar Chicago werd gevlogen. De vlucht vertrok even na middernacht van Washington International Thurgood Marshall Airport en arriveerde om 02.21 uur op O'Hare. Vanaf daar werd Beyer door een politie-escorte naar het Stroger gebracht, waar hij in allerijl tussen de besmette mensen door naar de liften werd gebracht en vervolgens naar een operatiekamer op de tweede verdieping,

waar Upchurch door een plaatselijk team was klaargemaakt voor de operatie. Upchurch en Bishop hadden vele mensen gedood omdat ze het gevoel hadden dat hij niet de zorg had gekregen die nodig was geweest om zijn ziekte naar behoren te behandelen. Of het nu ethisch in de haak was of niet, door zijn daden kwam hij in één keer bovenaan een heel lange lijst te staan en wroette de meest vooraanstaande specialist in het vakgebied op dit moment in zijn hoofd.

Er werd geklopt en Sue Miflin, een assistent-verpleegkundige, stak haar hoofd om de deur. 'Mevrouw Norton, dokter Beyer is de operatiekamer uit gekomen. Hij wil u graag even spreken.'

4

Poole

Dag 5 • 05.38 uur

Rechercheur Sam Porter van Chicago Metro keek niet op toen Poole de verhoorkamer binnenkwam. Hij liet op geen enkele manier blijken dat hij zijn aanwezigheid had opgemerkt. Hij bleef roerloos zitten, zich totaal niet bewust van wat er om hem heen gebeurde. Zijn lippen voerden een of ander privégesprek en hij keek naar zijn handen. Zijn vingers bewogen zenuwachtig heen en weer, maar dat leek niet vrijwillig te gebeuren. Het deed Poole denken aan zo'n moment vlak voordat je in slaap valt, van die onverwachte schokken waarmee je lichaam het laatste restje bewustzijn wegwerkt. Porter sliep echter allerminst. Zijn ogen hadden de scherpte van een methverslaafde of van iemand die net een derde lijntje heeft gesnoeven. Hypersensitief, spastisch, woest maar toch berekenend. Een hoofd vol complexe gedachten waar alleen hijzelf iets van begreep.

Poole kende Sam Porter niet beter dan de rest van de oorspronkelijke taskforce die zich bezighield met de Moordenaar van het Vierde Aapje, maar hij had wel mensenkennis. Poole ging prat op zijn vermogen mensen met één blik te kunnen inschatten, en te begrijpen wat hun motivatie, angsten, intellect en twijfels waren. Toen hij rechercheur Porter voor het eerst ontmoette, zei zijn intuïtie hem dat Porter deugde en dat hij een goede rechercheur was. Poole geloofde dat Porter de Moordenaar van het Vierde Aapje echt wilde pakken en achter de tralies wilde krijgen. Hij herkende in Porter een scherpe, door de wol geverfde politiemans die door zijn collega's werd gerespecteerd en bewonderd. Het soort man dat Poole zelf elke dag probeerde te zijn wanneer hij een badge droeg. Hoewel Porter weinig had gezegd gedurende de korte tijd dat ze elkaar kenden, was Poole ervan overtuigd dat de man een heleboel begreep. Hij trok geen overhaaste conclusies maar liet zich leiden door het bewijs. Hij was begaan met de slacht-

offers en maakte zich er hard voor dat ze niet vergeten werden. Hij streefde naar gerechtigheid voor de achterblijvers.

De rechercheur Sam Porter die Frank Poole kende was een rechtschapen man.

Maar de persoon die nu tegenover hem zat was niet dié Sam Porter. Deze persoon was een lege huls.

Deze man was gebroken.

Zijn gekreukte kleren roken naar zweet en vuil. Hij had zich in geen dagen geschoren. Zijn bloeddoorlopen ogen schoten voortdurend heen en weer en hij had diepe, donkere wallen door een chronisch tekort aan slaap.

Poole ging in de stoel tegenover Porter zitten en legde zijn gevouwen handen op tafel. 'Sam?'

Porter bleef naar zijn eigen handen staren, terwijl zijn lippen nog altijd een gesprek voerden dat alleen hij kon horen.

Poole knipte met zijn vingers.

Niets.

'Kun je me horen, Sam?'

Niets.

Poole deed zijn rechterhand omhoog en liet die zo hard hij kon neerkomen op de tafel.

Het deed pijn als de pest.

Porter keek op. Zijn ogen vernauwden zich. 'Frank.'

Hij fluisterde Poole's naam niet als een vraag of als een blijk van herkenning, maar puur als vaststelling.

'We moeten praten, Sam.'

Porter leunde achterover in zijn stoel en keek naar zijn handen. 'Ik wil Sarah Werner spreken.'

'Die is dood.'

Porter hield zijn hoofd schuin. 'Wat?'

'Gedood met een schot door het hoofd, drie weken geleden. Ik heb haar zittend op haar bank in haar appartement in New Orleans aangetroffen.'

Porter schudde zijn hoofd. 'Niet zij, de andere Sarah Werner.'

'Als je me vertelt waar ik die kan vinden, zal ik haar oppakken.'

Porter zei niets.

'Was je je ervan bewust dat zij de echte Sarah Werner heeft gedood?'

'We weten niet of dat zo is.'

Gezien het geschatte tijdstip van overlijden waren ze ervan overtuigd dat Porter nog in Chicago was toen de echte Sarah Werner werd ver-

moord. Wat dat andere betrof had Porter gelijk. Ze had zich voorgedaan als de andere vrouw, maar er was geen bewijs dat ze haar om het leven had gebracht.

Poole vroeg: ‘Weet je wie jóúw Sarah Werner, de bedriegster, in werkelijkheid is?’

‘Weet jij het?’

‘Ik weet dat ze met jouw hulp een andere vrouw uit de gevangenis van New Orleans heeft laten ontsnappen. Een vrouw van wie wordt aangenomen dat het de moeder van Anson Bishop is – de Moordenaar van het Vierde Aapje. Ik weet dat jullie die ontsnapte gevangene door meerdere staten hebben vervoerd en haar hebben teruggebracht naar Chicago. Ik weet dat die vrouw gisteravond in het Guyon Hotel is vermoord met een vuurwapen dat jij korte tijd later in bezit had. Ik weet dat jóúw Sarah Werner spoorloos is en dat jij geen tijd hebt gehad om de kruitsporen van je handen te wassen voordat het SWAT-team er was.’ Poole zuchtte. ‘Ik weet genoeg. Vertel jij me nu maar wat ik niet weet.’

‘Ze is Bishops moeder,’ zei Porter zacht.

‘De dode vrouw? Dat zei ik al.’

‘Niet die dode vrouw, de vrouw die bij me was. De andere Sarah Werner. De nep-Sarah Werner. Kort nadat ze met Bishop vertrok, nadat hij de gevangene had doodgeschoten, vertelden ze me dat zij Bishops moeder was.’

‘En je gelooft ze? Na alles wat hij je heeft laten doorstaan?’

Porters ogen gingen weer naar zijn nerveus bewegende handen. ‘Ik moet de dagboeken lezen, allemaal, alles wat hij in die kamer heeft achtergelaten. Alles wat we nodig hebben staat daar in. Alle antwoorden. Allemaal. Allemaal.’

‘Sam, je raaskalt. Je moet rusten.’

Porter keek op en boog zich naar Poole toe. ‘Ik moet die dagboeken lezen.’

Poole schudde zijn hoofd. ‘Gaat niet gebeuren.’

‘De antwoorden staan in die dagboeken.’

‘Ik denk dat die dagboeken gelul zijn,’ zei Poole.

Porter schudde zijn hoofd. ‘Ik heb het meer gevonden. En het huis. Dat heb je toch allemaal gezien? Je bent daar geweest. Dat weet ik. Ze zijn echt.’ Hij begon zachter en op samenzweerderige toon te praten. ‘Er zit een bloedvlek in de kelder, precies op de plek waarvan hij zei dat dat zo zou zijn. Precies op de plek waar Carter is overleden.’